

види нѣкой, донесе примуса въ градината. Майка ѝ отдавна не готвѣше на примусъ и едва ли ще забележи, че го нѣма на мѣстото му.

— Сега на работа! — извика Татунчо и влѣзе въ кацата.

Какво прави Татунчо въ кацата, това си е негова тайна, и никой до день днешенъ не можа да я узнае. Важното е, че при вечерь, следъ дълга упорита работа, неговиятъ щепелинъ бѣше готовъ. Примусътъ горѣше въ кацата, а горе перката се въртѣше. Оставаше само да напумпи по-силно примуса и щепелинътъ щѣше да полети на-

горе, право къмъ луната. Дяволски Татунчо — какъ можа да направи такъвъ щепелинъ!

— Кажи бе, Татунчо, кажи какъ го направи, — питаше Татунка и не вѣрваше на очитѣ си.

— То си е моя тайна, — отвръщаше Татунчо. — Важното е, че ние съ него ще отлетимъ право на луната. Ще видишъ!

Татунчо е сигуренъ въ своя щепелинъ. Ако иска, може още сега да отлети. Но той знае, че за едно таково опасно и дълго пжтуване трѣбва да си пригответи и други нѣкои нѣща. Затова реши да отпжтува на другата вечерь.

Николай Фоль

ПОСРЕЩАЧИ

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМѢХУРКА

Драги ми Смѣхурко,

Както знаешъ вече, царьтъ си доведе отъ страна далечна хубава царица. Да му е честита! Посрещна я славно мало и голямо. И туй си научилъ. Но не знаешъ само, какво азъ направихъ, че редомъ застана съ посрещачи знатни при царската арка баба Цоцолана.

Три-четири деня преди да пристигне свѣтлата царица, баба Цоцолана загрижена бѣше. Премѣни гласѣше, но нѣщо дълбоко я безпокоеше. Най-после ми рече: „Утре преди обѣдъ ще срѣщаме вече. Азъ денемъ и но-

щемъ все ума си бия. Но не мога, Данчо, нѣщо да открия, та съ леснина нѣкакъ при царската арка и азъ да застана. Иначе въ народа на пита ще стана. Ехъ, де да е тука моятъ Патиланчо! За такова време той хитрини знае.

— Дяволъ да го вземе — и азъ, бабо, зная! — извикахъ веднага. — Грижа на сърдцето ти недей си слага! Сега ще ти кажа какво ще направимъ, та нашта дружина предъ царската двойка съсъ честь да представимъ.

И азъ ѝ разказахъ, какво съмъ намислилъ. Свѣтна ѝ лицето и